

Соціальна педагогіка: теорія та практика. 2010. № 4. С. 22-26.

2. Коротич О. Б. Формування позитивного іміджу керівників державних інституцій. *Теорія та практика державного управління: зб. наук. праць.* Харків. 2012. № 2(37). С. 3-9.

3. Логунова М. Значення політичних комунікацій у здійсненні державного управління. URL: <http://www.personal.in.ua/article.php?id=619>.

Радченко А. А., Круглов В. В.

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків, Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ КІБЕРБЕЗПЕКОЮ В УКРАЇНІ

IMPROVING PUBLIC MANAGEMENT MECHANISMS FOR CYBERSECURITY IN UKRAINE

В епоху прискореної цифрової трансформації Україна стикається з критичним викликом забезпечення надійної кібербезпеки, одночасно просуваючи програму цифровізації. Дедалі більша залежність від цифрових технологій у державному управлінні, критичній інфраструктурі та повсякденному житті посилила важливість ефективних заходів кібербезпеки. Концепція кібербезпеки в державному управлінні охоплює широкий спектр заходів, спрямованих на захист цифрових систем, мереж і даних від кіберзагроз. У міру того, як Україна просувається з цифровою трансформацією, прикладом якої є такі ініціативи, як програма «Держава в смартфоні», потреба в надійних механізмах кібербезпеки стає все більш критичною [1]. Ефективне державне управління у вказаній сфері вимагає всебічного розуміння як технологічного середовища, так і унікальних викликів, з якими стикається Україна в її геополітичному контексті.

Слід відзначити, що Україна досягла значних успіхів у розвитку своєї системи кібербезпеки, зокрема у відповідь на кіберзагрози, пов'язані з поточною геополітичною напругою. Однак процесу впровадження комплексних заходів кібербезпеки часто заважають обмеження ресурсів, розрізненість інституційних обов'язків і швидка еволюція кіберзагроз [2].

Стратегія вдосконалення механізмів державного управління кібербезпекою в Україні пов'язана з іншими програмами національної безпеки та цифрової трансформації, в т. ч. з національною Стратегією кібербезпеки України, що забезпечує основу для узгодження зусиль у сфері кібербезпеки з цілями цифрового розвитку країни [3]. Вказаний підхід забезпечує збалансоване врахування вимог безпеки та потреби в цифрових інноваціях у державних послугах.

Значним законодавчим кроком стало прийняття Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», який закріплює основи підходів до впровадження державної політики у сфері кібербезпеки [4]. Законодавчий акт розмежовує обов'язки різних державних органів і закладає основу для державно-приватного партнерства у сфері кібербезпеки.

Одним із найуспішніших напрямів удосконалення управління кібербезпекою стало створення Національного координаційного центру кібербезпеки при Раді національної безпеки і оборони України [5], який покращив міжвідомчу координацію та покращив здатність країни ефективно реагувати на кіберінциденти. Основною перешкодою до вдосконалення управління кібербезпекою в Україні є потреба в значних інвестиціях в інфраструктуру кібербезпеки та розвиток робочої сили. Крім того, характер кіберзагроз, що швидко розвивається, часто випереджає розвиток нормативно-правової бази та технічних можливостей.

Незважаючи на загальновизнану важливість людського фактору в кібербезпеці, багато ініціатив зосереджено насамперед на технічних рішеннях, нехтуючи критичним аспектом побудови культури кібербезпеки. Для подолання існуючих викликів та підвищення ефективності державних

механізмів управління кібербезпекою в Україні слід розглянути наступні заходи [6]: посилення інституційної спроможності для формування та реалізації політики кібербезпеки; розробка комплексної національної стратегії розвитку робочої сили у сфері кібербезпеки; впровадження надійних систем оцінки кіберризиків для критичної інфраструктури.

Державне управління відіграє ключову роль у формуванні середовища кібербезпеки в Україні. Незважаючи на значний прогрес, досягнутий у таких сферах, як законодавча база та інституційні механізми, залишаються значні проблеми, зокрема у сферах розподілу ресурсів, технічних можливостей та обізнаності громадськості.

Застосовуючи гнучкі підходи до формування політики, формуючи підходи до кібербезпеки на всіх рівнях влади та суспільства, зміцнюючи партнерство з приватним сектором і міжнародними партнерами, Україна може створити більш ефективні механізми управління кібербезпекою. Стійкі інституції державного управління, забезпечені механізмами моніторингу та адаптації, матимуть вирішальне значення для забезпечення сучасних заходів кібербезпеки на основі цифровізації державних послуг та критичної інфраструктури. Оскільки Україна продовжує успішно реалізує питання цифрової трансформації, здатність системи державного управління ефективно вирішувати проблеми кібербезпеки визначатиме успіх її зусиль із цифровізації та стійкість до кіберзагроз. Удосконалення механізмів управління кібербезпекою дозволить суттєво посилити заходи національної безпеки та цифрового управління, особливо в період воєнного стану.

Список використаних джерел

1. Держава у смартфоні: Дією користується понад 20 мільйонів українців. *Урядовий портал*. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/derzhava-u-smartfoni-diiuiu-korystuietsia-ponad-20-milioniv-ukraintsiv>.

2. Круглов В. В. Державно-приватне партнерство у сфері кібербезпеки. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського*. Серія : Державне управління. 2018. Т. 29(68). № 3. С. 57-61.

3. Стратегія кібербезпеки України: Указ Президента України від 26 серпня 2021 року № 447/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text>.

4. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: Закон України від 5 жовтня 2017 року № 2163-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>.

5. Про Національний координаційний центр кібербезпеки: Указ Президента України від 7 червня 2016 року № 242/2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/242/2016#n9>.

6. Круглов В. В. Формування основних напрямів стійкості держави до кіберзагроз. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2022. №4. С. 62-69.

Старченко А. С., Терещенко Д.А.,

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків, Україна

ПРОБЛЕМИ БУЛІНГУ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

PROBLEMS OF BULLYING IN THE EDUCATIONAL PROCESS

Проблема булінгу в освітньому середовищі є важливою та актуальною для сучасної України, незважаючи на заборону будь-яких форм насильства на законодавчому рівні. Сьогодні булінг став широкомасштабною проблемою, що привертає глобальну увагу. Булінг — це систематичне і незаконне залякування, яке може включати психологічну або фізичну агресію до більш вразливих осіб у колективі.

Згідно з Законом України «Про освіту», булінг включає психологічне, фізичне, економічне та сексуальне насильство, вчинене щодо учасників освітнього процесу, що може призвести до шкоди психічному або фізичному